

— А кой ще храни малкитѣ пътпѣдъченца? — попитахъ азъ.

-- Не се безпокой, — отвърна баща ми, мжжкиятъ пътпѣдъкъ ще ги храни! Но почакай, — Трезоръ пакъ задебна нѣщо. Ето, спрѣ се . . . Да ли не е гнѣздото това? Да, гнѣздото . . .

И наистина, на двѣ крачки отъ Трезора, въ трѣвата, лежахъ четири пътпѣдъчета; притискахъ се помежду си и всички ведно дишаха тъй скоро, съ кашъ треперѣха. И облекли се вече, само опашчицитѣ имъ бѣха още кжсички.

— Татко, татко! — завикахъ — повикай Трезора, иначе и тѣхъ ще погуби!

Баща ми повика кучето и седна малко настрана да закусва. Азъ не искахъ да ямъ. Извадихъ чиста кърпичка, сложихъ на нея мъртвия пътпѣдъкъ и го оставихъ на земята близу до гнѣздото: „Погледнете, малки сираченца, майка си! Тя за васъ се пожертвува!“ Послѣ се приближихъ до баща си.

— Татко можешъ ли ми подари тоя пътпѣдъкъ? — попитахъ азъ.

— Какво ще правишъ съ него?

— Искамъ да го зароя до гнѣздото му. Дай ми ножа си — гробче ще му изкопая.

— За да могатъ дѣцата на гроба му да отиватъ, нали? — попита баща ми.

— Не, — отвърнахъ азъ, — а така . . . иска ми се. Нему ще бжде добръ тука.

Баща ми нищо не каза, извади и ми подаде ножа.

Азъ изкопахъ трапченце, цѣлунахъ по гърдикитѣ пътпѣдъка, сложихъ го въ трапченцето и го засипахъ съ земя. Послѣ отсѣкохъ двѣ пръчици, очистихъ имъ кората, сложихъ ги на кръстъ, завързахъ ги съ трѣва и ги забихъ надъ гробчето.

Скоро заминахме съ баша си нататкъ, ала азъ все се обръщахъ . . . бѣлото кръстче отдалечъ се виждаше.

Ив. С. Тургенева.